

Այլ թո՛ղ, մի՛ սանիր, զիտեմ հետ արեւուն
 Տի մտնի անցնի իմ կենաց լոյս արեւ,
 Ո՛հ, այնուհետեւ էլ չէ ինձ համար
 Ո՛չ լոյս, ո՛չ արեւ եւ ոչ էլ աշխարհ.
 Ձեռ մեռնիր, արեւ, պահ մի կը նընջես.
 Կը զարթնուս այգուն, կ'ելնես անապատէն,
 Դարձեալ լոյս կը բերես մեր մութ աշխարհին:

Ես կը ննջեմ անլոյս գերեզմանին մէջ.
 Էլ չեմ ելներ, ո՛հ, չգիտեմ մինչեւ ե՛րբ.
 Կ'ասես թէ մինչեւ ժամհար Գաբրիէլ
 Չարնէ իւր կոչնակ՝ հնչէ փողն՝
 Մեռելոց աշխարհ զարթնու նոր հրաւժով.
 Դու յայնժամ տի ելնես
 գերեզմանէն ողջ,
 Դեռ նընջեմ ուրեմն
 մինչեւ գայ այն օրն:

ՏԱՂ ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԿԱՐԱՊԵՏԻ ԳԵՂԵՑԻԿ

(Տաղարանի մ'արտագրում)

Յովնաննէս կոյս մարգարէ, Երկրպագող յարգանդէ, որ գովեցար ի Տեառնէ,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Աղամ ձեռին ստեղծուած է, արդարն Աբէլ զենեալ է, ննովք յերկինքս հեմէ,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Աբրահամ ի սէր Փրկչին է, Սահակ ծառայ նորին է, վերնոյն կըռվող Յակոբ է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Մովսէս նախնի մարգարէ, Յեսու զարեւոյ կանչէ, Միքիսեդէկ ածեալ է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Բամից դատող Բաբել է, Եփրայիմ անուանի է, ցոյց յԱսուծոյ Սամուէլ է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Նաբան արդար մարգարէ, Դաւիթ աստուածահայ է, Սողոմոն զսանարն շինէ,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Եսայիաս սղոցեալ է, Եղիա վեր յերկինս է, Եղիսէոս կըրկինն է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Եզեկիայ բարի է, Յովսիա բարեպաշտ է, Չաւաբաբէլ արհնեալ է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Եզեկիէլ փակող է, Չաբաբիաս աւետէ, Երեմիաս կոյս նա է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Ամովս է սուրբ մարգարէ, Սափորիա - Անգէլէ, Բարոզ բանին Աբդի է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Ըզնունան կէտքն կլանէ, դարձեալ կենդանի թանէ, նա ի Նինուէ Բարոզէ,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Մաղաքիաս հրեշտակ է, Միքիա պատմաբան է, Ամբակում մեծ եւ Յովսէ,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Անանիանն յանուանէ, Ըզնունն ի ցաղ փոխարկէ, որք յառագաստի է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ.
 Չաբաբիա հայր քո է, եւ Բանանայ ընտեալ է, Եղիսաբէթ մայր քո է,
 Բայց թե՛ նըման ու՛մ ոք չէ: